

Lichaam-gemeente voorgesteld als een vrouw, de vrouw van Christus

In Openb. 19:7 wordt gesproken over de bruiloft van het Lam. Dit zou dan volgens de logica moeten gaan over de door sommige gelovigen gebruikte uitdrukking "bruid-gemeente", wat volgens hen dan Israël zou zijn en niet de "lichaam-gemeente". De klederen van deze bruid van het Lam zijn de rechtvaardige daden der heiligen. De leden van de lichaam-gemeente worden ook heiligen genoemd, b.v. in 1 Kor. 1:2, geroepen heiligen in Christus.

Wat doet dat "lichaam-gemeente" dan, en waar is die dan op dat moment van de bruiloft van het Lam?

Paulus zegt in Gal. 4:26 dat het "Jeruzalem dat boven is" (*ook vertaald met "hemelse Jeruzalem"*), de moederstad is van de gelovigen uit Galatië. Maar die zijn volgens de twee gemeenten theorie lid van de lichaam-gemeente.

Ook de Israëlitische gelovigen in Christus zijn genaderd tot het hemelse Jeruzalem, niet meer tot de berg Sinai, maar tot de berg Sion (Heb. 12:22). Dat hemelse Jeruzalem is de bruid des Lams volgens Openb. 21:10.

In Efeze 5:22-33 wordt de lichaam-gemeente voorgesteld als een vrouw, de vrouw van Christus, de vrouw waarvoor hij zich heeft overgegeven om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet.

De lichaam-gemeente wordt dus omschreven als een stralende en onbevleete bruid.

Wat men als twee verschillende gemeenten wil zien, is in werkelijkheid slechts één gemeente. Het is de ecclesia, de uitgeroepen met de ene hoop der roeping die van boven is (Filip. 3:14), een van de hemel afkomstige roeping (Efeze 4:4-5; Heb. 3:1).

Iedere gelovige in wat voor tijd ook, heeft dezelfde roeping en dezelfde bestemming. Ze zijn allen in Christus, gekocht met zijn bloed wat hun zonden afwiste, en alleen daardoor zaad van Abraham en volgens de belofte aan Abraham erfgenamen van de vervulling van deze belofte, die in Christus is vervuld (2 Kor. 1:20; Gal. 3:29).

Voor wat het waard is

Groetjes,

Elle

Wat ik wilde beklemtonen is dat er mijns inziens geen twee van elkaar verschillende gemeenten zijn, omdat wat er door de voorstanders van deze theorie wordt gezegd, niet klopt. Want zowel wat men lichaam-gemeente noemt als wat men bruids-gemeente noemt, hebben dezelfde stad als eindpunt van hun bestemming, nl. het nieuwe Jeruzalem. Zij vormen beide die stad en zijn er de inwoners van.

En beiden zijn genaderd en staan op de berg Sion, geen letterlijke berg in de hemel maar een nieuwe verbondsverhouding met God via de middelaar Jezus de Gezalfde die zelf de bruidegom en de hoeksteen en het hoofd/oorsprong is, door God de Vader daartoe bestemd via zijn lijden, dood en opstanding om de eerste te zijn van een geheel nieuwe schepping die verkregen wordt door geloof en een daarop volgende verandering van hart, en wat bij de wederkomst een geheel nieuwe, van alle gevolgen van de zonde bevrijdde schepping tot gevolg heeft.

Het nieuwe Jeruzalem staat tegenover het oude Jeruzalem.

Lichaam-gemeente voorgesteld als een vrouw, de vrouw van Christus

Het hemelse (van de hemel afkomstige en bezittende een hemels karakter) Jeruzalem staat tegenover het aardse Jeruzalem.

Het vrije Jeruzalem wat "boven" of "verheven" is staat tegenover het Jeruzalem wat in slavernij was/is.

Zoals het Jeruzalem in Palestina in Paulus' tijd in slavernij was, en een moederstad was van gelovigen die nog niet bevrijd waren (zij hadden Jezus nog niet aangenomen, Jezus, de Waarheid in persoon die vrijmaakt), zo is het Jeruzalem wat vrij was/is, de moederstad van de gelovigen in Jezus, die de vervulling was van alle verbonden en beloften die ooit gegeven waren aan gelovigen, b.v. het Abrahamitisch verbond met de belofte van het zaad en de belofte van het land.

In Christus zijn alle ware gelovigen erfgenamen van Abraham en zij zijn en komen in de van de hemel bedachte en afkomstige stad en vaderland waarover in Heb. 11:10 en 16 wordt gesproken.

Het is altijd Gods bedoeling geweest en nóg, dat gelovigen anderen tot bekering brengen zodat zij ook de vervulling van de beloften mogen ervaren en beërven. Israël werd in het OT als een licht voor de volken rondom hen gesteld. Daar is weinig van terecht gekomen, zelfs zo dat Paulus zegt dat er slechts een bepaald gedeelte van Israël de (vervulling van de) beloften kan ontvangen, terwijl de rest hun hart verhard is geworden.

Toch geeft God hen nog een kans doordat hij aan het gelovige overblijfsel dezelfde opdracht geeft als aan het oude Israël, nl. dat zij opnieuw tot een Licht voor de volken moeten zijn, opdat de volken zich kunnen verheugen dat zij ook mogen delen in de vervulling van de beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob en daarmee aan Israël (b.v. Rom. 15:8-13).

Maar ook de tot geloof gekomen volken moeten weer tot Israël prediken zonder te denken dat zij beter zijn dan Israël. Bij het besluit van alles zullen zowel de gelovige Israëlieten als de gelovigen uit de volken, dus alle gelovigen vanaf de schepping tot aan de herschepping, de vervulling blijken te zijn van de belofte aan Abraham dat zijn zaad/nageslacht zo veel zou omvatten als het zand der zee en als de sterren des hemels.

De zeer veel benamingen die er aan de gelovigen wordt gegeven, zijn niet bedoeld om scheiding te maken tussen roeping en bestemming, maar tonen slechts de veelomvattende aspecten van de genade en de zegeningen die God de Vader via Jezus de Gezalfde en via de werking van Gods heilige geest verschaft en vrij geeft aan gelovigen.

Opnieuw, mijn gedachten, voor wat ze waard zijn

Groetjes,

Elle